

блещѣше въ бистритѣ ѿ води, тиха пѣсенъ идѣше отъ едва уловимия шепотъ подѣ край-брѣжнитѣ храсталаци. Нашитѣ пѣтища се събираха, и ние трѣгвахме вече наедно.

Почти два часа вече вървимѣ. Ето най-после Шахлии. Обикновената сутринна картина: малки кѣщи, сгущени подѣ грамаднитѣ куполи на тъмни дървета, димещи кумини, налѣгали още въ кошаритѣ стада овце, на припекѣ изѣ улицитѣ говеда и коне съ димещи ноздри. Жени се връщаха отъ вода, въ единѣ близѣкъ дворѣ стѣгаха рало. Странно нѣщо: ние вече толкова дни живѣхме съ една мисѣль, говорѣхме само за едно — войната, скорошната война. Чудно ми се виждаше, че имаше още хора, които равнодушно и спокойно продължаваха предишния си животѣ, каточе нищо нѣмаше и нищо не можеше да се случи.

Край селото спрѣхме и войницитѣ съставиха пушкитѣ за почивка. Дружинниятѣ командирѣ отиде да намѣри артилерийското отдѣление, за което идѣхме.

Всички ние се загледахме сега въ голѣмия бивакѣ върху високѣ единѣ хѣлмѣ надѣ селото. Това бѣха 11. и 24. полкове на нашата дивизия. Цѣлиятѣ хѣлмѣ бѣше покритѣ съ палатки. Голѣми огньове предѣ тѣхѣ каточе се надваряха съ по-високи и буйни пламѣци. Измрѣзнали бѣха беднитѣ войници въ тая